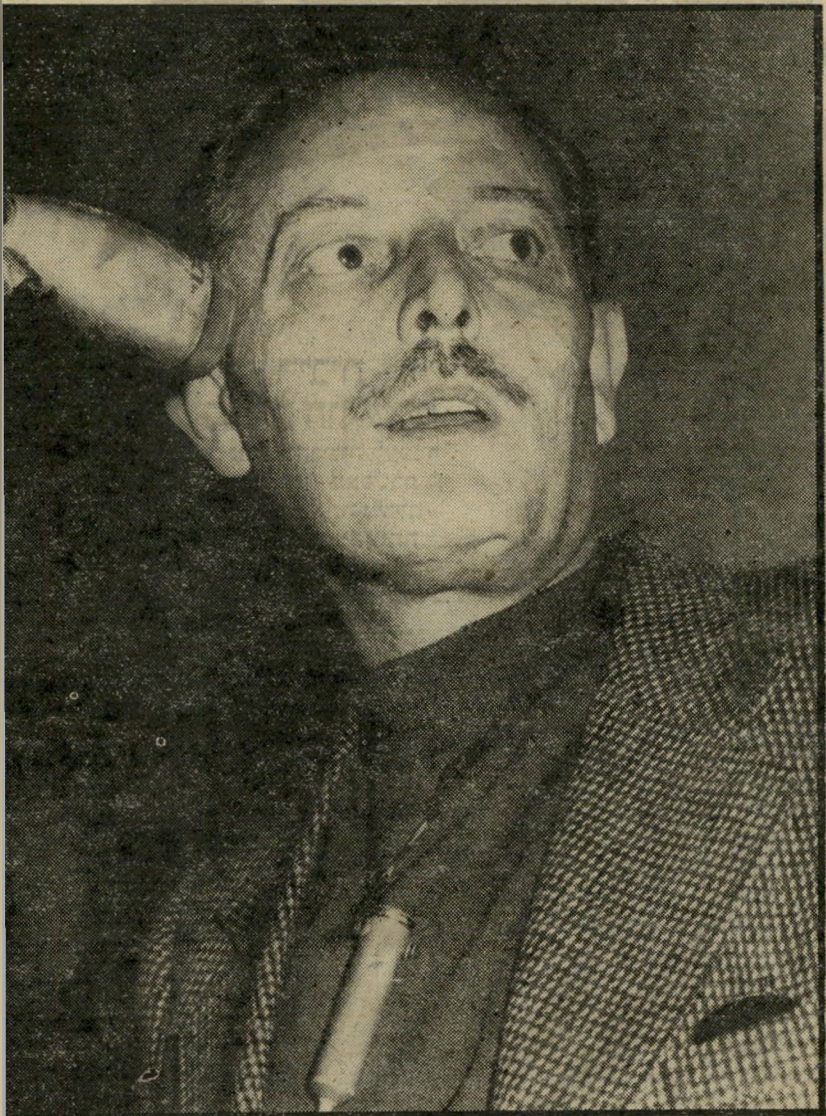

רצח מהאוויר

מפקד חיל-האוויר דשעבר פקר
התמוטטות נפשית

תת-אלוף דן פקר-רוני
מיתקפה נגדית

קצין-הצנחנים צימל, שהוא עתה תת-אלוף אריה צידון. שמחנו להיפגש בפעם הראשונה אחרי המלחמה. והוא אמר לי שיש לו במכונית כמה חיילים ירדניים. כולם שבויי מלחמה, שנחקרו בפעם הראשונה במפקדת המימשל הצבאי. אחד מהם אמר לצימל, שהוא והיחידה שלו תפיסו במשך המלחמה טייס שצנח ממטוס הפוגה שלו מעל למעלה-האדומים. הם היכו אותו ואז שפכו עליו שמן והציתו אותו חי.

ידעתי מייד שזה היה סרן שבתאי בן-ארוך. ואמרתי שסיפור החייל מעניין אותי. אחרי שחשב על כך, אמר צימל שמאחר שהוא קיבל הוראות לקחת את השבויים למיכלאה במישטרת יריחו, הוא הציע שאקח את החייל המסוים הזה איתי. אשמע את סיפורו בעזרת הצנחן-סייר שדיבר ערבית. אחר-כך אוכל לקחת את החייל חזרה למיכלאה במישטרת יריחו. זה נשמע הגיוני למדי ואני לקחתי את אחד החיילים הירדנים לגייפ. מאחר שזה היה כבר מאוחר וחשוך, ובגייפ היו כבר ארבעה-חמישה אנשים, החלטתי לנסוע לעין-פשחה, לתת את פקודותי לסגני, להשאיר שם כמה מנוסעי הגייפ, מאחר שהעניין לא היה מעניינם. נתתי הוראות להתארגן לראווחת-ערב ואמרתי להם ש אני צריך לתור ליריחו לזמן מה. נסעתי חזרה צפונה, לכיוון יריחו והשארתי בגייפ רק שלושה: שבוי-המלחמה הירדני, הצנחן-סייר ואני. בעוד אנו נוסעים, אמר הסייר: "שמעתי את השיחה שלך עם רב-סרן צימל. אני יודע שהעניין חשוב. אם המידע הזה בעל ערך, אני מציע שנמצא מקום שקט, נעצור שם את המכוניות ונדבר, משום שבמישטרת יריחו הדברים הם בבילבול כזה שיהיה קשה לחקור את העניין בשקט ובסדר". הסכמתי איתו, אך מאחר שהששתים שנכנסו לשדה-מוקשים, המשכתי לנוהג

הירחון הצרפתי ישראל פלסטיון מביא בגיליון חודש מאי שלו את מה שהוא מכנה הסיפור המלא על פרשת דן פקר. חלק ניכר מהדברים היו ידועים למערכת העולם הזה, אך פירסומם נמנע עליידי הצנחורה הצבאית (העולם הזה 2222).

כותב "ישראל פלסטיון":
ב-1 בנובמבר כתב תת-אלוף דן פקר, אחד מגיבורי המלחמה של חיל-האוויר הישראלי, את המכתב הבא לעמיתו, מפקד בסיס חיל-האוויר עצינן:

"אבן ידידי, נהניתי באופן בלתי-ירגיל מהסיור בכסיה-האוויר עצינן. כשדיברנו בינינו אתה הזכרת סיפורים שונים ה' מושמעים בהתייחסות לעניין האישי שלי. חבל שאתה, קצין בחיל-האוויר, אינך יודע את הגירסה האמיתית. כתבר, באופן אישי ולא רישמי, אני כותב לך כדי לספר לך את הסיפור האמיתי על מה שקרה, כפי שנחקר ונבדק עליידי השיטונות החוקיים. בהמשך לחקירה זו, הורה ה' פרקליט הצבאי הראשי לסגור את התיק. מייד אחרי סיום מלחמת-שת-הימים יצאתי לעיר בידה המערבית עם הטייסת שעליה פיקדתי באותו הזמן. השיירה הי' תה: גייפ מוביל שבו נהגתי אני, ושתיים או שלוש משאיות שנסעו אחרי ובהם חיילי הטייסת. בגייפ נסע לצדי צנחן-סייר, טוראי צבא, ושניים או שלושה מצוות הטייסת. אלה הותלפו על-ידי אחת מפקע לפעם. בסוף היום השני של הטויל הגענו לעיר יריחו ואני הוריתי לשני סגני מפקדי הטייסת להמשיך עם האנר שים כפי שתוכנן, עד שיגיעו לעין-פשי' חזר ושמ לעצור לנוח, ואילו אני נכר נסתי למפקדת המימשל הצבאי ביריחו לנסות לקבל אישור לבקר בגישרי דמיה' ואלנבי, שהיו אז עדיין סגורים. כשעצרתי את הגייפ לפני המפקדה, ראיתי מכונית צבאית הנוהגת בידי חברי,

ליים. היו באיזור גבעות נמוכות רבות. החייל הבורח הסתלק מאיתנו. חיפשנו אותו זמן מה, אך לא אירגנו מידוך משום שהשעה היתה מאוחרת, ותת-הכרתית גם חששנו מהפתעות וממוקי שים.

פושע מלחמה

כשחזרתי דיווחתי על כך למפקד הבסיס, למפקד חיל-האוויר מוטי הוד ולמפקדו של סרן שבתאי בן-ארוך ה' מנוח. אחרי זמן מה שמעתי שכמה מאנשי הבסיס אמרים שהיו דברים שלא בסדר בעניין. דיברתי על כך עם אלוף מישנה רפי הרילב והוא הציע שאתייצב ואספר

צפונה, אך מאוחר יותר נכנסתי לדרך צדדית המובילה מהכביש ליריחו. נהגנו לכיוון נהר הירדן. עצרתי את הגייפ. כולנו יצאנו וצעדנו בערך עשרה מטרים לכיוון גבעה, לא רחוק מהכביש. או פתאום החל החייל הירדני לרוץ ריצת אמוק וביני-ואגים לכיוון מזורח, והתרחק מאיתנו יחסית במהירות. אני לקחתי את האקדה שלי והחלתי לירות על החייל הבורח. הוא התרחק יותר מעשרה מטרים, והסיכויים שלי לפגוע בו היו אפסיים. רצתי לגייפ ולקחתי את תת-המיקלע של הסייר שהיה מונח על כסא נהג הגייפ וחזרתי למקום, כדי שהסייר לא יהיה בקו האש ביני לבין הבורח. פתחתי באש ויריתי שני צורות קצרים הממותן. המרחק היה גדול למדי והאור גרוע משום שהחושך החל לרדת. הסיכויים לפגוע בו היו נמו-